

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cén.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma, Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Etrangèr.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

COSES FONDES.

No sempre L'IGNORANCIA vos ha de fé riure. Tot arriba à cansà en aquest mon.

Axò no vòl dí que vos vulga fé plorà; però tròb qu'es convenient que parlèm en sèrio qualque vegada y cridèm sa vòstra atenció sobre còses fondes que may molts de vòltros heu tractat d'es-cudriñà.

Es necessari qu'es lectors des nòstro setmanari, deixant aparte ses riayes, se avesin qualque mica à pensà y à reflexionà amb detenció sobre qualsevòl d'es molts de fets meravellòsos qu'hey ha en aquest mon; y qu'ara vos passan per maya, perque desde que teniu ús de rahó estau acostumat a veurerlòs de sa mateixa manera à cada instant, y per aquest motiu no hey feys alto. Y si qualque pich sa casualitat, ó ses circumstancies, vos obligan à ficsà sobre un d'ells es vòstro pensament, regularment soleu apartarlò totduna per pò de cansà es vòstro cap; essent bastant p'es vòstros disitjos es que sa séua bellesa vos arranqui una esclamació d'admiració y rès pus.

¿No vos ha succehit may s'està dins es llit un vespre de pòca sòn y pensà en lo que deuen essè tantes estrelles que veym en el Cèl? De segú que sí, més de dues vegades: y de segú també que vos heu quedats aconhorlats fentvos à vòltros mateixes sa reflexió siguent:

«¡Qui sab lo qu'hey ha tan enfòra! Axò es còsa que ningú heu podrà arribà à sèbre may.»

¿No vos heu trobat qualque dia dins un camp ó jardí de flòrs tots embabayats de veure tanta casta de floretes gròsses y petites, unes d'un coló, ses altres d'un altre, totes hermoses, totes plènes d'aroma y de mèl, totes amb pintades papayones que volatetjan demunt elles? De segú que sí; y més de deu vegades hauréu esclamat:

«¡Qu'hermosa es sa Naturalesa amb ses séues òbres! ¡Que rica, que fecunda, que bella, que variada!»

Y aquí ja heu acabat de pensà y de estodià aquesta Naturalesa, sense volè sèbre més.

¿No vos ha cridat may s'atenció aquell amor profundo y aquell desprendiment que reyna dins un nibuet de tórtres, y aquell cuydado que ténen en manteni díes y díes calenta sa niarada d'ouets, sense que s'esperència los haja enseñat es perqu'heu fan; puesto qu'ignòran, sa primera vegada que còvan, que n'hajan de sortí amb el temps altres tortoretes? De segú que sí, més aquest fèt no vos ha mogut à pensà cap mica, còm tampoch vos mòu à reflexionà el veure qu'els pollets totduna de nats ja sápien caminá bé y picà en tèrra per cohi es menjá que més los convé y fé altres còses que saben fé sense que ningú les hò haja enseñat.

¡Y axò may ha fet que dehanasseu es vòstro enteniment per donarvos una explicació de totes aquestes còses!

¡Quantes vegades hauréu reflexionat que s'espai es interminable y hauréu fet corre es pensament per ell d'un cap à s'altre, atravessant els mons de més lluny per arribà à deduhí que no pòt tení fi; maldement es vòstro cap limitat no puga arribà à comprendre còm pòt essè axò!

A nòltros mos agrada que mos donen un bòn diná y ensaborirlò, sense pensà ni averiguà sa pena ni es gasto qu'haja tengut es cuyné.

Ses nòstres potències, ses facultats morals de sa nòstra ànima, son còm es membres des nòstros còs que vòlen disfrutá sa comoditat de sa vida y no passà pena; que la passin els altres y jò qu'estiga bé.

Axò es egoisme pur, y axí còm es convenient per sa nòstra vida física y per sa nòstra salut corporal es trabayà y s'avesarmós à passà fret y caló y tota casta d'intempèrie per viure molt y amb més robustès; axí també es necessari s'exercitá ses nòstres facultats morals y passà pena de memòria y de pensament per tení més inteligència y podè comprendre amb més facilitat ses còses fondes.

Ecsercitant sa memòria, arriba un à

podè aprendre de cò tot un discurs amb poch díes, maldement en es comensament li cost pena es sèbre una sola retxa.

Ecsercitant es càlcul, arriba un à passà gust en sa resolució d'un problema complicat, maldement li fassan òy ses primeres retgles de Matematiques.

Convé qu'els joves, axí còm se dedican à ecsercicis gimnástichs per desarrollá es sèu còs y tení més fòrsa de brassos y cames, axí també s'acostumen à desarrollá ses potències de sa séua ànima, perque s'ecsercici des sèu pensament los cans ménos y pugan sense esfòrs penetrá més fondo dins es racioni de ses còses.

Me direu tal vegada que no hey veys gota per caminá per un terreno tan fosch y llenegadís. Teniu rahó; però jò vos diré també qu'aquell que penetra dins un lloch oscur, de totduna no hey veu; però à poch à poch s'aclareix sa séua vista y arriba qu'heu veu tot tan clá còm si estigués iluminat per sa llum des sòl, y per fosch qu'estiga arriba à distingí ses còses més petites y més males de veure.

Mos contan còses increïbles de prèsos qu'estiguieren àns tancats dins un calabosso fosch. Per aquesta rahó entrau dins ses sales des racioni y no tengueu pòr de rès. Entrau amb so vòstro enteniment dins es camp de sa Filosofia qu'es sa ciència de la veritat, però entrauhí amb un compañoer práctic y entès.

Cercau aquesta veritat dins ses còses fosques de sa ciència, y perque no caygueu y sapiguen ahont posau els pèus, jò, que crech que fa temps qu'hey sé ses tresques, vos menaré de sa má y cridaré sa vòstra atenció demunt lo que hey haurá de més notable, à n'es méu veure.

¡Ay, y quants de tresòrs mirareu amagats dins aquestes còves! ¡Quantes còses fondes penetrareu que vos pareix ara impossible de poderles entendre may!

PER D' AUBEÑA.

DECIMES

QU' UN MESTRE D' ESCÒLA TROBÀ A DINS ES SÉU
DESPAIX QUANT LLEVAVA SES ESTORES.

LO ENGAÑÓS QU' ES EL MON.

I.

Tanta farsa aquest mon es
Còm una gran pantomina,
Y tal es sa séua ruina
Que s' assembla à un plat tot fès:
Es elà lo qu' es pensa espès,
Fluix y podrit lo més fòrt,
Mos pareix dret lo qu' es tòrt,
Sa veritat tan pòch grata,
Que prenim ferro per plata
Y per vida lo qu' es mòrt.

II.

Amb so dolent calendari
Qu' à n' aquest mon tothom té,
Tots havèm de menesté
Metge, harbé, potecari,
Y dins *Son Tril-lo* s' armari;
Amb aquests trabays tan grans
Mesclauhi escrits d' escrivans,
Missès y procuradós,
Picapedrés, cobradós,
Y crech qu' em tendrèm bastants.

III.

Molts de metges 'vuy s' estufan
P' es séus grans descubriments
De porè veure ses dents
Quant es dos morros s' arrufan:
Es véys antichs s' escarrufan
Tenintse per ignorants
Es mitx de sábis tan grans
Que tot mal saben curá
Amb goma y aygo de pá,
Sangries y vexigans.

IV.

Molta pompa y gran caudal
Tot es 'vuy, tan aparent,
Que lo qu' es mira opulent
Es gran pobresa y fatal:
Qui més s' estufa més val
En aquest sigle denòu,
Ses bañes fan ara es hòu,
Per bassó bona cloveya,
No's sòls sa llana à s' auveya
Sa que li fa fé bòn bròu.

V.

Alegremnós, mallorquins,
Des nòstro elevat destino;
Sa taverna es ja cassino
Per cobrá es modals més fins;
Y si aquí manetjau vins
Heu fan en més bona trassa,
En llòch de dí: «vòls sa tassa»,
Se diu: «gusta d' una copa.»
Y una y altra sempre topa
Si sa basca no s' espassa.

VI.

Sa finura es general
Y tanta finó se té
Qu' un mosso de sabaté
Ja se tracta d' oficial:

Tothòm prèn un ff modal
Y ja va fentse tan fina
Sa paraula mallorquina,
Que perque sia sonora
Tenen nòm de servidora
S' orinal y sa moxina.

VII.

Tothòm 'vuy dí brevetja
De tení molts de doblés,
Y tal vòlta si se vés,
Amb buyda bossa es passetja;
Y fent badays se maretja
De estarsè amb so ventre buyt,
Perque s' òlla des pancuyt
Tenintle dalt sa teulada
Redolant s' es toradada
Que tot es cul li es fuyt.

VIII.

Señoreta de ventay
Pareix 'vuy tota mestressa,
Amb manta de sèda espèssa,
Flòchs y vestit d' escambray:
A son pare diu Papay;
Señor Avi es padrí es;
Tio ja diu es pagès;
Y per tení elegancia
Destròssan sa llengo rancia
Amb s' espanyòl y es francès.

IX.

Qui manco en el mon fa vasa
Devant son nòm es *Don* té,
De mòdo qu' es fameté
Pòt dí *Don* en es séu ase;
Passa es *Don* de casa en casa
Còm si fos pá benehit;
Per tení *Don* s' alsa es dit;
Un mestre vòl essè mosson;
Tots, en fin, vòlen es *Don*
Conversant y per escrit.

X.

Es *Don* tant à tots agrada
Que no pòt agradá més,
Y en tení quatre doblés
Fan de sa botiga entrada;
Va sa mestressa estufada
Quant veu qu' es séu mestre es *Don*,
(Que mestresses *Doñas* son)
Y en aquest punt tant esbèrran
Qu' amb vuyt atxes los entèrran.
¡Que nòbles qu' hey ha en el mon!

XI.

Dam més que *Don* se pòt dí,
Ja que tant se diu *Don*, *Don*;
Si de dá ninguns en soo,
¿Còm *Don* tothòm pòt tení?
A sa dòna *Doña* sí
Se li pòt dí cada dí
Fins que plèna tota sia
De *Doñatge* que ja vés,
Y tot es que té demés
El pòt guardá, si te fya.

XII.

¿Sabeu perqu' avuy son tanta
Que tant s' alsan y s' estiran?
Perque creuen si se miran
Que son més hòmos es grans.
¡Oh, que vos veix d' ignorants!
Entre ets sábis no feys vasa;
Còm mes grans, més teniu d' ase:
Y si preniu bòn avís
Molts ténen buyt s' últim pís
Per tení massa alta casa.

XIII.

Qui pretèn de gran hombron,
Bòn aspècte y bella taya,
Me pareix un sach de paya
Que redòla dret p' el mon:
Tals qualidats tròb que son
Tan fluixes còm fil d' estam;
En qu' à n' es sigle qu' estam
Omplit tot d' ilusió vana,
Pensan que s' hòmo amb sa cana
L' han de midá pam à pam.

XIV.

De s' hòmo sòls s' esperit,
Ànima etèrna, immortal,
Es lo que sòls en éll val;
Lo demés es tan petit
Que no crech tenga mitx dit.
Si tench de dí lo que sent
Necessit vidre d' augment
Per veure ets hòmos del dí,
Tot lo qu' es diu homonía
Es infladura de vent.

XV.

Perdona, lector prudent,
Si t' ha ofès aquest escrit;
No l' ha fet mon esperit
Per dartè cap sentiment:
Desde are te dich qu' heu sent
Si queixós está es còr téu:
Còm tú, també hey tench es méu,
Perque essent jò un de tants,
Heu prenguem còm à germaus
Per major glòria de Déu.

TINET.

QUALQUE CÒSA.

Diuen que qualque còsa es sobrassada, y jò dich que no 'u crech; si heu fós ja hauria pegat mossegada à n' es títol d' aquest escrit, perque sa sobrassada m' agrada molt. Qualque còsa es qualque còsa, y sobrassada es sobrassada, mos hem d' entendre. Per lo mateix, vuy que sapiguen endevant, lectors de L' IGNORANCIA, que no vaitx à parlarvós de lo que fan en fé matanses, sinó que vos vuy dí *qualque còsa*, surta lo que surta, ó marge ó caramull de pedres, ó nin amb botes ó buñòl sense forat.

Ydò, heu de pensá y creure y fé un seregay de contes, qu' hey havia ja fa molta, molta, molta estona, un homo véy, véy, véy, molt véy; que tenia prop de cent àns y un día vá fé lo que farèm, es *cuèch*, ets *elèms*, es *dos de bas-to*, ó perque m' entengueu milló, vá fé *vaumes*, y s' en aná à veure Sant Pere sense dí res à ningú.

—Tòch, tòch.

—¿Qui es?

—Som jò; (digué s' homonet véy à n' es Porté que guarda sa pòrta de ses pòrtes.) ¿Qué puch entrá?

—¡Hola! mestre Fulano, (respongué Sant Pere.) ¿Qu' es? ¿qu' heu fet de hò per allà baix?

—¡Qu'he d'havè fét! Ja fa estona qu'en vaitx passa p'es cap es sèbre que volia dí, ó per dí milló, quin era es vertadé significat de ses paraules *qualque cosa*, y may, may, vaitx podè arribá á descifrarlo del tót. Jò demanava al-moyna y moltes vegades solia dí: «Qualque coseta per amor de Deu,» ó «voleu doná qualque cosa à n'aquest pobret,» ó còses per l'estil; però hey havia moltes persones, ó casi totes, que passavan de llís sense fè cás de mí ni dirmè «*còm vá hermano*.» Un día vaitx pensá: ¿que no me deuen entendre quant sòls no m'escoltan? ¿que deu volè dí *qualque cosa*? ¡en no essè qu'aquestes paraules sian molt forasterenques!...

—Sèys assu-quí; escoltaumè un instant y dexau aná axò; (li respongué Sant Pere fent sa mitja.) Tots aquells que no vos responian no era que no vos entenguessen sinó que no vos volían entendre. ¡Sabeu que n'bi ha d'aquests p'el mon! Tot heu entenen y heu saben, y devall, devall, heu manetjan; però, demunt, demunt, à n'ets uys de la gent fan es desmenjat amb talent, y fent còm que no sèbre rès, passan per beneyts. ¡Deu mos guard d'aquesta beneytura! ¡Sabeu que los han d'está d'alèrta! son còm ses paparres qu'à poch, à poch, sense que s'en tèmi ningú, s'enfilan y quant tenen ocasió, llavò pican, y fòrt; y lo pitjó de tot, que son molt males de desferrá. ¡Sabeu que los han d'está d'alèrta! si riuén, heu de tení per segú que dins es séu interió plòran; y si plòran, qu'están més contents qu'un cá amb un ós. Aquests may arriban a essè *qualque cosa*; ells mateixos en tenen sa culpa. Vos deys que no vareu podè arribá à sèbre may es vertadé significat d'aquestes paraules, ¿còm heu haviau de sèbre si a n el mon no hev ha rès per bò que sia qu arrib a essè *qualque cosa*? Allá tot arriba à essè no rès. Si voleu sèbre lo que significan aquelles paraules, entrau per endins.

Ses portes del Cèl s'obriren de bat en bat, ses armonioses músiques celestials arribaren à ses oreyes d'aquell homo vey, ets seus uys quedaren emlluernats per una claró brillant y resplandent, y sense sèbre que li passava, exclamá tot embadalit:

—Aquí, aquí, es allá ahont solament s'hi troba mes que *qualque cosa*.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

SA DESPEDIDA.

Adiós, Mallorca la bella,
Jò m'en vaitx sense conhòrt,
Lluñy de tú, per ma disort.
Me pòrta ma mala estrella.
Ja no tornaré á folgar
Dins tos pinars y garrigues,
Ni tes cabretes amigues
May més sentiré belar.

Tes altívoles muntanyes
Jò trescar ja no podré,
Ni als torrentòls mes beuré
De l'aygua amb que tú les bañes.
Ja no veuré en l'estelada
Còm pasturan els xotets,
Ja no sentiré els gallets
Quant cantan dematinada.

Ni quant venga el mes de Maitx
Lo cant de la segadora;
¡Ay! bell cant que m' enamora...
No'l sentiré, puis m'en vaitx.
Ja s'ha acabat m'alegría;
Ja comença el méu penar;
La méua sòrt m'en fa anar
Molt lluny de tú, patria mía.
¡Que bells recòrts guardaré
De tú, quant me veja enfòra!
¡Ay! tan sòls que venga l'hòra
De tornar suspiraré.

Si la mòrt s'atravessava
Per lo panteix de ma vida,
Pensa, Mallorca garrida,
Pensa sòls qu'amb tú pensava.

Me pòrta ma mala estrella
Lluñy de tú, per ma disort;
Jò m'en vaitx sense conhòrt...
¡Adiós, Mallorca la bella!

UN NABOT DES RONDAYÉ.

ATTACUS PERNYI.

Axí se diu, anomenat científicament, un cuch de sèda pivoltí que Don Francesch Cardona y Orfila Pvre., ha aclimatat à Mahó y del que n'ha fet ensay à Palma, una persona que no es ni propietari, ni agricultó, ni mallorquí sisquera, però qu'ha viscut molt de temps amb nòltros y s'interessa per tot lo que pertaíy à n'es nòstro benestá y à s'engrandiment de sa nòstra riquesa agrícola; y per axò dedica à s'estudi de tot allò que pòt millorarsè, ses hores que li permeten ses séues ocupacions.

Don Nicolau Cheli, que no es altre es qui tanta atenció presta en ets avènsos agrícoles, va demana al señó Cardona llavó d'aquest cuch de sèda, y amb paciència, y aprofitant es séus coneixements y sa séua esperiència, ha vist neixe es cuquets que cuyda y alimenta en brots d'auzina freschs que li duen cada día, y son els qu'ha esposat à sa llibrería de Don Pere Jusèp Gelabert, carré d'En Quint, ahont han estat admirats per moltes persones.

Si quant rebèrem s'ecsemplá d'ets *Apuntes* del señó Cardona tributarem à n'aquest bòn sacerdot es nòstro aplauso, just es qu'ara fassèm mansbelletes à ne qui procura demostrarmós qu'à Mallorca s'en pòt trèure molt de profit d'aquest cuch.

Lo que s'es mesté es qu'es qui tenen bóschs d'auzines procurin fersè en llavó d'aquesta y prengan dos doblés d'informes de lo qu'han de fé; y de segú benehiran s'hora en qu'emprengueren aquest negóci.

Hem sentit à dí qué no se necessitan grans gastos per trèure bòns interessos. Tot consisteix amb una caseta al mitx de s'auziná ahont puga neixe es cuch y ahont cuydarlo en es primé período de sa séua vida; y un homo nostrat en lo qu'ha de fé y qu'à n'es mateix temps tenga conta de podá y neletjá ses auzines perque doniu més bòns brots, amb lo que se consegueix també fruyt més abundant. Axò es tot; y heu feym present perque qualcú no crega que no hey ha més qu'escampá sa llavó un día y torná es cap de temps amb una sanaya per replegá dobles de cinch duros. Aquestes pòren vení molt facilment amb cuydado y constancia; y axò es lo que desitjám y per axò recomanám en es qui ténen bóschs d'auzines es trabays d'aquests dos señós, que per altra part sabem qu'están dispòts à doná conseys y esplicacions en els qui los ne demanen.

¡Meèm qui será es primé qu'à Mallorca farà un ensay sèrio de s'*Attacus pernyi*!

Si nòltros en lloch d'essè ignorants y pòbres, fossem richs ó d'es qui comandan, señalaríam prèmis per aquesta y altres còses, y de segú qu'es doblés que gastariám d'aquest mòdo, serían més profitosos que molts d'altres que s'en van amb *porros-nyes*.

Ara es s'hora, señós de sa Diputació, d'obri un concurs oferint qualque recompensa en es qui l'añy qui vé, ja que per enguañy no es possible, presentí resultats práctichs d'aquest cuch de sèda criat y nodrit à qualsevòl punt de ses illes.

EN PEPET.

XEREMIADES.

CALAMITATS.

Baix d'aquest títol publicàrem en es número 207 d'aquest setmanari un escrit en qu'un ignorant d'una sola *sòla*, donava conte de cèrts fets que deya succehits dins es carré d'En Fiòl que no son pròpis per demostrá sa cultura d'una capital.

Ara però mos asseguaran persones de qui fa fé des mateix carré y que n'pòden sèbre bé la prima, que en quant à n'es segon fet, no hey ha hagut *tales carneros* y que tot es una pura farsa d'es séu redactó En Juan de D... ó una intenció de qualcú que té males entrañes.

¡Mirau à ne qué arriba sa gent del día! ¡Quí havia de creure may qu'hey hagués ningú capás d'inventarsè còses que no son!

Nòltros que de bòna fé y amb sa sana idèa de corretgí aquelles costums dolentes que pugan incomodá els veynats, donàrem crèdit à lo que mos comunica-

ren amb tanta precisió, hem volgut averiguà lo qu'hey havia de cert, y hem quedat de pedra quant hem vist qu'hey ha persones que son una verdadera calamitat per aquells que cercan sa veritat y avorreixen sa mentida.

Const per lo mateix, qu' a n'es redactó qui ha suposat lo que no era, li retirám desd'era es títol d' ignorant, perque no'l mereix aquell qui la sab tan llarga.

SA REDACCIÓ.

Hem tengut es gust de lletgi un *folleto* que mos ha remès es sèu jove autor Don Guem Roca, alumno de s' Institut d' aquesta Provincia, y al temps de donarli les gracies per sa sèua atenció, no podèm menos d' alentarlo en sos sèus estudis y escrits, en vista de lo bé que s'en sab desfè. Sa sèua obreta es un primè tir que no pareix de la tèrra, sinó d' un barco que ja ha navegat p' el mar gran de la vida. Ets altres condeixebles sèus haurían de procurá es seguí ses sèues passes.

Diuen ets felanitxés qu' es guitarrista Seño Tàrraga es un homo que tòca d' allò de lo més bé, y qu' encaiva quant tòca.

Esperám qu' aquest seño mos cumplexca sa paraula que té donada de deixarsè sentí en es *Conservatori Balear* ó en es Teatro, perqu' es vecins de Palma poguem prendre es savorino à sa sèua guitèrra.

¡Aleluya!!!

Es carré d' En Tamorer ja está empedregat de lo més bé, encara que no de lo milló, perque nòltros creym qu' es sistema que se segueix no es es més econòmic y més convenient.

Veurem per ahont la pegrán d' avuy en avant ets empedregadós.

Per si acás no heu sabén, los recomanám es carré d' En Vilanova que fa giscá à qualsevól qu' el trapitja.

COVERBOS.

Un professó de ciències atravessava un riu dins una barca, y va dí à n'es mariné qu' anava amb éll:

—¿Entens sa filosofia?

—May l' he sentida anomená.

—Ydò has perdut una quarta part de sa vida. ¿Coneixes sa geologia?

—Tampoch.

—Ydò has perdut la mitat de sa téua vida. ¿Sabs s' astronomía?

—Manco.

—Ydò has perdut tres quarts parts de vida.

Amb axò tombá sa barca, y mariné y

professó caygueren dins es riu. És mariné digué à n'es professó:

—¿Sab vostè nada?

—No.

—Ydò vostè ha perdut tota sa vida.

A sa fira de Felanitx un foravilé hey tenia una bístia jove, (llavónses se feya sa fira à sa plassa des Convent,) sortí una seño de missa y no gosava passá perqu' es pas era estret. Abans d' envestí, digué:

Germá: que tira còsses aquesta bístia?

—No, seño; (respongué es pagés.)

Ell sòls no 'n té que li bastin per ella y vostè vòl que 'n tir.

¡Vaja una respòsta! ni Bertoldo li arribava d' un' hora lluný à n' aquest pagés.

CRIDES.

SEÑÓS

Arquitectos, Engiñés, Delincants, Pintós, Dibuxants y tota casta de persones que se dedican à n' aquesta casta de trabays, los feym à sèbre que si han mesté capses de compassos, lapiceres, difuminos, tinta-xina, carbonet, escuadres, retgles, dobles decímetros, gomes per borrar, vitelas, bristols, papé tela, y tot es demés *carroportal* que per axò se necessita, y heu vòlen bò y barato, pòden visitá s' **Establiment d' articles d' Escritori y Dibux d' els HERREUS de D. GABRIEL ROTGER, Cadena, 11**, segús de que trobarán lo qu' han de mesté y à prèus molt econòmichs.

ATENCIÓ.

Qui **VENTAYS** vulga comprá

Que m' escolt per un moment:

Perfumeria d' Orient

Se diu allá hont molts n' hi ha;

Que la vaja à visitá

Carré de **Jaume segon;**

Y encara més sèñes don

Puis qu' es **99** té,

De devant un pastissé

(Ja 's veu qu' axò no confon.)

Son ses esquerdes que tenen

D' **Ébano, Nícar, Marfil;**

De **Satí, Papé y Fil,**

Son ses tèles que sostenen.

Son d' els millós qu' aquí venen

Fets à València, lectó,

A Viena y à n' el Japó;

Son bòn, baratos y curros.

Es prèn majó es sètze duros

Y dos cèntims es menó.

També s' hi ven **aygos d' olós:**

Colònia, Aygo Divina,

Y fa torná sa pell fina

Es *Blanch de Pèrle*, lectós;

També es trobará **sabós**

D' es que son més renombrats

Polvos d' arròs, Poponats,

De *Violeta y Valuti;*

De **Guants** n' hi ha un sens fi

Ultimament arribats.

NÒTA. Posám aquest anunci perqu' à n'es des número passat se de-cuydaren de posá sa direcció y sòls deya **A can Pomá** cuya direcció es sa de sa primera dècima.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Palma té ed' flocis y cases grans.*

SEMBLANSES.—1. *En qu' té puig.*

2. *En qu' hey ha Nadal.*

3. *En qu' hey ha Ròig.*

4. *En que fa esses.*

TRIANGUL....—*Granada-Granad-Grana-Gran-*

Grà Gr-G.

XARADA.....—*Pi-ca-ròl.*

ENDEVINAYA.—*Un gayato.*

GEROGLIFICH.

Y lady carabassa
maison foresta
bandido durch
vossos NO Dominus

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es pisos à n'es llinatges?
2. ¿Y es llinatges à n' ets arbres?
3. ¿Y es llinatges à n' es mesos?
4. ¿Y es mèu llinatge à s' oló de ròsa?

TRIANGUL DE PARAULES

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de traves, digau: sa 1.ª retxa, un Estat de l' Àsia; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un habitant extra-europèu; sa 4.ª, lo que fa es bòu; sa 5.ª, un mandato militar; y sa 6.ª, es cant d' un animal oreyt.

ECSEMI.

XARADA.

Encara que li donan tot
En Lluís no 'n vòl tastá,
Y es perque casi may té
Prima tèrsa de menjá.

UN BUÑOL FRANCÉS.

CAVILACIÓ.

SUCRE

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
MESTRE GRINOS.

FUGA DE CONSONANTS.

e. a. i. e. e. o. a y e. o. e. a. e. a. o. e. a. u. e. i. a.
x.

ENDEVINAYA.

Jò som causa d' alegría,
Jò som causa de tristó,
A vegades parl d' amó
Y à vegades d' agonía.

BIEL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

9 JUNY DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.